

ESPLAIS LITERARIS

Any III

OLOT, OCTUBRE DE 1923

Núm. 15

L' ÚS DEL CATALÀ

De totes les manifestacions característiques nostres, cap ha d'esser més aimada que l'ús de la nostra llengua. A ella li debem tot, puix sense ella ens hauria sigut difícil superar les vicissituds que Catalunya ha hagut d'atravessar en el transcurs de la historia.

En l'ordre civil i en l'ordre religiós, soms deutors a ella, que els sabis hagin parat ment en aquest recó d'Espanya i hagin celebrat les nostres glories distintives, inconfundibles amb cap més altre poble del món.

Déu, creador dels pobles, ha sigut generós amb nosaltres i ens ha dotat de qualitats tan excelses que féren dir a aquell gran bisbe el Dr. Torres i Bages, que una de les coses que més agraiïa a Déu, era l'haver-lo fet neixer català.

Dues setmanes enrera, en una festa adreçada als aprenents, hi parlava l'Eminentíssim Cardenal Vidal i Barraquer, avui conegut de tots nosaltres, i en havent saludat les autoritats en la llengua Estatal, se dirigia als aprenents en la llengua llur, donant la raó que la llengua per ells més entesa era la en que devien esser instruïts.

I en l'ordre religiós, només ens cal retreure les següents paraules d'aquell bisbe que tants mereixements tenia per a ostentar les insignies cardenalícies, segons opinió unànim de sos companys d'episcopat, el Dr. Torras i Bages:

«Un dia trobarem aegut a terra un home a qui un altre, en baralles, havia donat una ganibetada al costat: semblava que anava a fiar, i l'exhortarem en català sense que donés el menor senyal de tornar en sí, quan havent-nos dit els circumstantes que era francès, li parlarem en aquesta llengua a fi de donar-li l'absolució i al moment, aquell esperit es desvetllà,